

Hồi 75

Cánh Tay Nghìn Cân

Hai quái nhân kia đuổi mãi mà không sao đuổi kịp, người ái nam ái nữ liền khẽ nói với người mặt nhọn rằng:

- Tứ ca, công lực tiểu tử này thâm hậu lắm, tôi đã kiệt sức rồi không thể nào đuổi được nữa đâu?

Người mặt nhọn cũng thở hổn hển, đáp:

- Y chỉ nhờ hầy còn đồng trình, nên nhảy nhót mới lanh lẹ như thế thôi. Chứ còn về công lực, thì y thâm hậu sao được bằng chúng ta?

- Tứ ca hầy chửi đi! Tiểu tử này sợ chửi lắm, chắc Tứ ca lên tiếng chửi là y phải dừng chân lại liền!

Người mặt nhọn đã tức giận không chịu nổi liền lớn tiếng mắng chửi:

- Thằng nhỏ khốn nạn kia, dù người có chui vào trong chuồng chó, đại gia này cũng không tha thứ cho đâu, có giỏi thì ngừng chân lại đi?

Lời mắng chửi của y quả có công hiệu thật, Âu Dương Siêu đã ngừng chân lại, giận dữ quát hỏi:

- Người mắng chửi ai thế? muốn chết phải không?

Người ái nam ái nữ cười khì một tiếng, khẽ bảo với người mặt nhọn rằng:

- Tứ ca, để yên tôi dùng lời lẽ ngon ngọt dụ y thì hơn.

Lúc ấy chúng đã tới chỗ cách Âu Dương Siêu chừng năm trượng, nhưng cả hai mặt đều đỏ bừng và hơi thở hồng hộc.

Âu Dương Siêu có vẻ khinh thị, nói tiếp:

- Hừm! Tầm thường thực? Có thể mà đuổi cũng không kịp! Tài ba như vậy mà cũng đòi ra xông pha, lại còn dám lớn tiếng mắng chửi người ta nữa? Thực là không biết xấu hổ?

Người ái nam ái nữ điều công vận lực một hồi, rồi mặt dày mà dạn tiến lên, chắp tay chào, vừa cười vừa nói:

- Xin lỗi bạn nhỏ tính nết của lão Tứ chúng tôi vẫn hay nóng nảy như thế. Vì có một việc này muốn hỏi thăm bạn, cho nên...

Âu Dương Siêu vẫn chưa nguôi cơn giận, vôi hỏi lại:

- Muốn hỏi chuyện người, mà lại mắng chửi người ta như vậy hay sao?

- Vấn đề này... chúng tôi đã trông thấy xác của Trương Bạch Tứ Quái rồi, quả thực đúng như lời bạn đã nói.

- Phải thì thôi, còn hỏi làm chi nữa? Phải biết là tại hạ đang có việc cần, không có thì giờ nói chuyện lâu với các người được đâu!

Người ái nam ái nữ, không những không tức giận, trái lại còn cười khì, và hỏi lại chàng rằng:

- Phải, xin hỏi bạn, còn ông già ở trong nhà với hạt châu kia thì thế nào?
- Ông ta đi từ lúc nào, tôi cũng không biết.
- Chả lẽ bạn đi trước ông ta hay sao?
- Không, tôi là người đi sau chót.
- Ô, thế bạn đã được trông thấy ông già ấy rồi à?
- Có trông thấy
- Thấy ông ta ở đâu?
- Thấy ông ta ở trong căn nhà nhỏ, vì tôi đứng ở ngoài cửa sổ, cách ông ta có ba bước thôi. Nếu tôi muốn lấy hạt châu ấy, chỉ giơ tay ra là lấy được ngay...
- Thế bạn có lấy không?
- Không!
- Ông già kia có ra tay không?
- Ra tay cái gì?
- Ra tay tấn công bạn...
- Không, tại sao ông ta lại phải tấn công tôi?
- Hả, hả!...

Người ái nam ái nữ cười như điên như khùng, tiếng cười của y rất lớn, vang lừng khắp các ngọn núi.

Âu Dương Siêu trợn ngược đôi mày lên, hỏi:

- Bạn cười gì thế?

Người ái nam ái nữ đang cười bỗng sầm nét mặt lại, quát lớn:

- Bạn nhỏ kia, bạn chỉ có thể nói dối mình thì được, chứ nói dối người sao được?

Âu Dương Siêu không hiểu lời nói ấy, vội hỏi lại:

- Sao bạn lại bảo tôi nói dối như thế?

- Bạn tới Vạn Lê Cốc này làm chi? Không cần phải nói rõ ai cũng biết là bạn tới vì hạt châu kia rồi. Nhưng có khi nào chỉ thò tay ra là lấy được ngay mà bạn lại không thềm lấy như thế? Hơn nữa, bạn bảo bạn là người đi sau chót, mà hạt châu ấy lọt vào tay ai, bạn cũng không biết và ông già có hạt châu kia như vậy mà ông già nọ không ra tay tấn công bạn? Hừ! Chắc hiện giờ hạt châu ấy đang ở trong người bạn rồi, phải không?

Âu Dương Siêu thấy đối phương nói như là đã đích mắt trông thấy vậy chàng vừa bực tức, vừa giận dữ, cũng lớn tiếng quát lại:

- Khéo ăn nói thực! Đừng nói hạt châu ấy không có trong người ta, mà dù có đi chăng nữa, với tài ba của hai người như vậy thì cướp sao nổi sao?

Nói xong, chàng ghéch mắt lên nhìn trời, hình như không coi hai người nọ vào đâu cả.

Người mặt nhọn bỗng tiến lên ba bước, chỉ tay vào mặt Âu Dương Siêu và la lớn:

- Tiểu tử kia, ngươi có chịu nói thực không? Có phải hạt ấy đang ở trong người ngươi không?

Âu Dương Siêu không sao nhận được nữa, vỗ tay một cái, lớn tiếng quát bảo:

- Dù hạt châu có ở trong người ta đi chăng nữa, nhưng hai người làm gì có đủ tài ba để tranh cướp?

Lúc ấy người ái nam ái nữ cũng thay đổi sắc mặt, quát lớn theo:

- Tiểu tử giỏi thực, suýt tí nữa thì Ngũ thái gia mắc hợm ngươi!

Âu Dương Siêu tức quá hóa cười, liền lớn tiếng đáp:

- Hai tên quái vật không biết sống chết là gì kia! Cứ việc cùng tiến lên một lúc đi, để tiểu gia khỏi mất thì giờ!

- Được, tiểu tử táo gan lắm?

Tên mặt nhọn hai tay cần hai món khí giới, bên trái cầm cái đục Thiên Lô, bên phải cầm cây búa Môn Tâm, cùng giơ lên định tấn công.

Tên ái nam ái nữ cũng rút đôi vòng sắt ra gõ kêu đến "coong" một tiếng rồi sầm nét mặt lại hỏi tiếp:

- Tiểu tử, ngươi có biết anh em chúng ta là ai không?

Thấy khinh công của chúng rất tầm thường, Âu Dương Siêu liền coi thường, không gần đề phòng gì hết, ung dung đáp:

- Nếu hai người không phải là sơn tinh quỷ quái thì là giặc cỏ cướp mọn, nên ta có coi hai người vào đâu đâu?

Tên mặt nhọn tức giận khôn tả, liền quát tháo lia lịa:

- Tiểu tử, ngươi mù quáng chắc? Anh em chúng ta là Thế Ngoại Ngũ Sát mà ngươi cũng không biết, như vậy còn đòi ra giang hồ đua đòi với người?

Âu Dương Siêu cố ý lui về phía sau một bước, làm ra vẻ kinh hãi, đáp:

- Ối chà! Ta tưởng là ai, không ngờ lại là người của nhóm Thế Ngoại Ngũ Sát, tiếng tăm rất lừng lẫy! Thực là... hà hà...

Tên ái nam ái nữ cười nhạt một tiếng và hỏi lại:

- Thế nào? Ngươi đã nghe hay người ta nói qua tên tuổi của chúng ta chưa?

Âu Dương Siêu lớn tiếng cười và gật đầu lia lịa đáp:

- Không những ta đã nghe thấy người đã nói đến tên tuổi của các người rồi, mà trong nhóm Ngũ Sát ta đã gặp được ba vị rồi? Hay là người nằm mơ?

Thoạt tiên Âu Dương Siêu chưa biết chúng là người trong nhóm Ngũ Sát, trong lòng cũng không ghét lắm, nhưng bây giờ chàng đã biết rõ lai lịch của chúng rồi, mặt chàng đã nổi sát khí dần. Chàng tiến lên hai bước, lớn tiếng đáp:

- Ta phải lấy lòng các người ư? Người muốn nói thế cũng được Ma Thiên Thần Sát Thượng Vĩnh Minh, Liệt Tửu Độc Sát Bào Khánh Dư, Quỷ Hỏa âm Sát Khúc Nam Hòa, ba vị ấy đã tình giao hữu với tại hạ, và cũng đã kết duyên bất giải với nhau rồi. Ngày hôm nay được gặp hai vị thật là tam sinh hữu hạnh! Hà hà...

Nói xong, chàng cười ha hả. Tên mặt nhọn càng tức giận thêm, hai môn khí giới của y va đụng nhau kêu "coong coong" và đom đóm lửa bắn ra tung tóe, mồm thì kêu la như bò rống:

- Tiểu tử, người không xứng đáng làm bạn với chúng ta, Ngũ Sát có bao giờ thềm kết giao với một tên chưa hết hơi sữa kia?

Tên ái nam ái nữ cũng tiến lên lạnh lùng nói tiếp:

- Tiểu tử, dù người có quen biết ba người trong Ngũ Sát của chúng ta đi chăng nữa nhưng người cũng phải biết, tên ta là Thư Hùng Yêu Sát với Tứ ca của ta đây là Phích Lích Lôi Sát chứ? Hôm nay dù người khéo ăn khéo nói như thế nào, nếu không để lại hạt châu kia cho chúng ta, thì đừng có hòng ra khỏi núi Thiên Trụ!

Âu Dương Siêu bĩu môi, hỏi:

- Có thực không?

Tên mặt nhọn hét lớn:

- Chưa biết chừng cả tính mạng của người cũng bị toi nốt?

Âu Dương Siêu cố nén lửa giận, cười khì một tiếng, nói tiếp:

- Ngũ Sát các người không nể nang bạn bè như vậy thật không có một chút nghĩa khí gì hết!

Thư Hùng Yêu Sát lại hét lớn:

- Chúng ta không cần biết tình bạn với nghĩa khí gì cả, chỉ biết Tinh Linh Châu là vật báu của võ lâm, ai ai cũng muốn cướp được hết.

Phích Lích Lôi Sát cũng xen lời nói tiếp:

- Đừng có nói lời thôi nữa! Muốn sống thì nộp ngay hạt châu ấy cho chúng ta! Bằng không, để lão gia cho người xuống dưới âm ty.

Âu Dương Siêu không sao nhịn được nữa, vỗ tay một cái, quát lớn:

- Được lắm! Tam Sát lại là bại binh của ta, còn lại hai người, đồ yêu ma tiêu xú này, có giỏi cũng chẳng tới mức độ nào cả? Thôi để ta cho hai người chóng lên đường vậy?

Nói xong, chàng lại vẫy tay gọi chúng rằng:

- Hai người, nhị Sát, cùng tiến lên đi!

Nhị Sát nghe thấy chàng thách như thế đều ngăn người ra, và còn lui về phía sau một bước nữa. Thư Hùng Yêu Sát liền quát hỏi:

- Tiểu tử người nói gì?

Âu Dương Siêu giận dữ đáp:

- Ma Thiên Thần Sát đã chết trong tay ta. Liệt Tử Thần Sát thì bán sống bán chết, còn Quỷ Hòa Âm Sát nghe thấy tiếng ta đã đào tẩu rồi. Bây giờ còn lại Nhị Sát các người, để xem hai người sẽ kết quả ra sao?

Phích Lích Lôi Sát không sao nhịn được, vừa quát tháo, vừa xông lên tấn công như một con hổ điên vậy. Thư Hùng Yêu Sát cũng múa hai cái vòng sắt nhảy vào đánh tới. Âu

Dương Siêu thấy vậy cau mày lại, hét lớn một tiếng, rồi giơ tay trái lên chống đỡ hai cái vòng còn tay phải thì gạt hai môn khí giới của Phích Lích Lôi Sát.

Song Sát giận dữ xông lên tấn công, quên trí chỉ một thế thôi và đã dùng đến bảy thành công lực, như vậy thể nào cũng đắc thắng. Ngờ đâu chúng cảm thấy trước mặt có một bức tường vô hình ngăn cản, khiến chúng không sao xông lên được nữa. Cả hai cùng giật mình kinh hãi, thân thể nhẩy lui về phía sau, ngơ ngác nhìn nhau.

Phích Lích Lôi Sát ngăn người ra nói:

- Lão Ngũ, hình như tiểu tử này có tà thuật vậy?

Thư Hùng Yêu Sát cũng trầm nét mặt, khẽ nói:

- Võ công của tiểu tử này môn tà lắm, chắc hạt châu thể nào cũng ở trong người y.

Âu Dương Siêu thấy công lực của Nhị Sát này còn kém Tam Sát kia nhiều, liền dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng và nói:

- Hừ! Những quân chịu không nổi một thế đánh còn đòi làm bộ! Không ngờ thế ngoại Ngũ Sát các ngươi chỉ có hư danh thôi! Không biết các ngươi đã gây được tên tuổi này bằng cách gì?

Phích Lích Lôi Sát không sao nhịn được cả Thư Hùng Yêu Sát cũng thế, lại song song xông lên tấn công tiếp.

Âu Dương Siêu không muốn mất nhiều thì giờ với chúng, liền móc túi lấy lá cờ báu ra giơ lên phát một cái, ánh sáng chói lọi làm lóa mắt Nhị Sát tức thì.

Vừa trông thấy lá cờ, Nhị Sát đã vội ngừng chân, đồng thanh la lên:

- Phích Độc Truy Hồn bảo kỳ.

- Để cho hai người nhận thức xem sự lợi hại của lá cờ báu này như thế nào.

Âu Dương Siêu vừa cười vừa nói, và xông lên tấn công Nhị sát liền. Chàng đã giở bảo kỳ ra, liền tiếp sử dụng ngay Toàn Phong bát thức, khiến Nhị Yêu Tử lui về phía sau lia lịa. Chúng chưa kịp kêu thì đã nghe thấy tiếng kêu coong, song hoàn của Thư Hùng Yêu Sát đã bị hất bắn ra xa ngoài ba trượng.

Lúc ấy Phích Lích Lôi Sát xông lên tấn công sau lưng chàng để mong cứu thoát Thư Hùng Yêu Sát, nhưng y chưa tấn công tới nơi đã thấy lá cờ báu đưa về phía sau liền y hoảng sợ vô cùng, vội ngồi sụp và cúi đầu xuống để tránh né.

Tuy y đã tránh được thế cờ đó, nhưng tả chưởng của Âu Dương Siêu lại tấn công tới.

Bộp, Phích Lích Lôi Sát chưa kịp lên tiếng kêu la, đã vỡ sọ ngã lăn ra chết tốt. Hai môn khí giới của y bắn ra ngoài xa, mỗi cái rớt đi một nơi.

Âu Dương Siêu mới tấn công có một chưởng đã giết chết được Phích Lích Lôi Sát, chàng cũng ngạc nhiên vô cùng, vì không ngờ chúng là người có tên tuổi ở trong hắc đạo như thế mà lại tầm thường đến như vậy.

Sau khi giết chết được Tứ Sát, chàng quay lại định tìm Ngũ Sát thì tên nọ đã chạy mất dạng rồi. Chàng đang cuốn là cờ báu lại, định bỏ đi, thì bỗng nghe thấy có người kêu gọi:.

- Lộc đại ca!

Chàng quên mất tên mình là A Lộc, nên không để ý, nhưng khi quay đầu lại, thấy là Tiểu Yến, chàng mừng rỡ như điên như khùng, vội kêu gọi:

- Tiểu Yến muội!

Trác Tiểu Yến đang đứng ở trước gió trông rất xinh đẹp, nhưng phía sau nàng lại có thêm hai người, một là thiếu phụ đẹp như đào lý, mà chàng đã nhận ra người này là Thi Phụng Anh, đệ tử của Kê Trảo Bà Bà, còn một người nữa là ông già bé lùn, mũi chim kết, mắt chuột, tai nhỏ, mồm méo, râu bù rối. Chỉ trông thấy bộ mặt của ông già, chàng đã cảm thấy không vui rồi.

Âu Dương Siêu ngấm nhìn hai người đó xong, liền cười và hỏi Tiểu Yến rằng:

- Yến muội, hồi này hiền muội có mệnh giỏi không?

Tiểu Yến nũng nịu đáp:

- Ai bảo đại ca không đi Lãnh Nam thăm em, làm người ta nhớ...

Nói tới đó, nàng hổ thẹn vô cùng, không dám nói tiếp. Phụng Anh tủm tủm cười và xen lời nói:

- Thực không ngờ lại gặp nhau ở trên núi hoang này? Thực là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ có khác...

Ông già lùn sói đầu mặt xấu xí cất tiếng nói rất lạnh lùng hỏi Phụng Anh rằng:

- Phụng Anh, y là ai thế?

Hình như Tiểu Yến sợ hãi ông già sói đầu ấy lắm, nàng vội nói với Âu Dương Siêu rằng:

- Anh Lộc này, đề em giới thiệu anh nhé? Vị này là võ lâm tiền bối ở Lãnh Nam, họ Vi tên là Vận Thành, biệt hiệu là Đơn Ty Thiên Quân.

Tuy Âu Dương Siêu chưa tới Lãnh Nam bao giờ, nhưng cũng đã nghe thấy người ta nói đến biệt hiệu của ông già ấy rồi, nên chàng vội cung kính vái chào và nói:

- Ngưỡng mộ đại danh của lão tiền bối đã lâu, tiểu bối Âu Dương Siêu rất mong được tiền bối chỉ giáo cho luôn luôn.

Vận Thành cứ đứng yên tại đó, ngẩng mặt lên nhìn trời, vênh váo hỏi:

- Âu Dương Siêu ư? Người là con của Âu Dương Đơn phải không?

Phụng Anh vội xen lời nói:

- Lão tiền bối đoán rất đúng! Chàng là người mà cháu vẫn thường nhắc nhở tới đấy.

Thấy thái độ của ông già như vậy, Âu Dương Siêu đã có vẻ không vui, nhưng vì nể Tiểu Yến, đành phải nhếch mép gượng cười.

Vi Vận Thành lại trầm giọng nói tiếp:

- Hồi Âu Dương Đơn còn sống cũng không dám đến Lãnh Nam quấy nhiễu. Người có biết Kê Trảo Bà Bà là người của Lãnh Nam không? Bây giờ đã gặp lão phu rồi, người định trả lời ra sao?

Âu Dương Siêu càng tức giận thêm, giơ hai tay lên định nhảy xổ lại.

-- o O o --